

Karma diagnostika

SERGEI LAZAREV

Karma diagnostika

III raamat
Armastus

ESTRA

Eesti Transpersonaalne
Assotsiatsioon

Originaali pealkiri:

С. Н. Лазарев

Диагностика кармы. Книга 3. Любовь.

© 1996 S. N. Lazarev

Kõik õigused kaitstud.

Antud raamatu ühtki osa ei tohi ükskõik millises vormis ilma autoriõiguste
valdaja kirjaliku loata reprodutseerida.

Antud raamat ei ole meditsiiniõpik.

Tõlkinud Liivia Anion

Toimetanud Evelin Povel

Kujundanud Kaarel Kivikangur

© 2020 Eesti Transpersonaalne Assotsiatsioon

Trükkinud trükikoda AS Pakett

ISBN 978-9949-7289-1-6 (kogu teos)

ISBN 978-9949-7289-7-8 (III raamat)

www.transpersonaalne.ee

SISUKORD

<i>Eessõna</i>	7
<i>Sissejuhatus</i>	9
1. PEATÜKK	
Armastus inimeste ja maailma vastu	19
2. PEATÜKK	
Uued struktuurid	57
3. PEATÜKK	
Armastuse tasandid	129
<i>Kokkuvõte</i>	147

EESSÓNA

Ma planeerisin kolmanda raamatu välja anda paar aastat pärast teise ilmumist. Kuid see info, mis tuli mulle pärast raamatu ilmumist, oli niivõrd tähtis, et otsustasin teise raamatu järjekordsesse väljaandesse lisada üks-kaks uut peatükki. Aga mul ei õnnestunud pressida infot ühte-kahte peatükki. Seepärast otsustasin kolmanda raamatu välja anda eraldi. Tahtsin 1996. aasta kevadel anda välja raamatu, milles oleksid vastused saadetud kirjadele.

Kuid olukord hakkas niivõrd kiiresti muutuma, et otsustasin säilitada pealkirja „Karma diagnostika“ ja anda infot viimaste uurimuste kohta.

Tahan veelkord lugejaid hoiatada: ma ei õpeta midagi ega kutsu millelegi üles. On minu katsed mõista ümbritsevat maailma, on minu haigete abistamise kogemus. Seda ma jagangi. Kui eile kirjeldatud maailmapilt hakkab milleski tänasest erinema, siis ma ei tee parandusi ja säilitan kõik, nagu oli. Ma ei tea, kuidas see omapärane reportaaz lõpeb, aga oma uurimuste tähtsuse tajumine tõukab mind edasi. Paljud lugejad said juba aru, et ilmunud võltsingutel ei ole minuga mingit seost.

Kui ma kirjutan neljanda raamatu, siis arvan, et see ei toimu enne kolme-nelja aastat.

Enne selle raamatu lugemist oleks hea eemaldada pahameel Jumala, vanemate, ümbritseva maailma, iseenda, saatuse peale. Lugejatele võib näida, et raamat koosneb tükkidest, aga nende taga on tervik.

SISSEJUHATUS

Mida täiuslikum süsteem, seda tugevam on selle tendents isoleeruda maailmast, orienteeruda ainult iseendale. Tähendab, et tõeline täiuslikkus peab endas kandma iseenda eitamist, see on tema ellujäämise tagatis.

Viimasel ajal olen hakanud märkama, et püüan kõiki probleeme lahendada ainult vaimse puhastumise meetoditega. Teoreetiliselt on mul täiesti õigus, aga alati ei jätku selleks aega, et jõuda vaimselt puhastuda. Selleks on vaja õigeid meetmeid.

Üks patsient rääkis kord mulle loo.

Ühel naisel hakkasid suhu tekkima haavandid, mingid ravimid ei aidanud. Ta käis läbi parimad Moskva arstid, aga tulemusteta. Ta pöördus piiritaguste juhtivate korüfeede poole, aga ei tervenunud. Ka sensitiivid püüdsid teda aidata. Mõningane paranemine tuli, aga pärast algas kõik jälle uuesti. Kõik katsed terveneda olid edutud. Mõne aja pärast sattus ta juhuslikult kellegagi oma probleemi jagama ja vestluskaaslane märkis vastuseks: „Sul on metallkroonid, need oksüdeeruvad ja tekitavad haavandeid.“

Kui hambakroonid said vahetatud, probleem kadus.

Mul tuli sarnase situatsiooniga kokku põrkuda. Minult palus abi ühe väikese firma juhataja.

„Teie raamatu lugesin ma läbi,“ ütles ta, „raha külge ma kleepunud ei ole. Ma maksan oma töötajatele rohkem, kui nad realselt teenivad ja

tervise pealt raha kokku ei hoiä, kuid viimasel ajal jälitab mind mingi ebaõnne aimdus.“

„Teil on hea intuitsioon,“ vastasin ma talle. „Ainus kleepumine, mida ma näen, on pere heaolu, s.t saatusega seotud ebameeldivusi võtate te vastu mõningase vastupanuga. See programm antakse edasi teie alluvatele.“

Ma vaatasin firma töötajate välju ja nägin neil sarnaseid rikkumisi. Juhtum oli elementaarne ja ma unustasin selle, kuid mingi aja pärast kohtusime firmajuhiga taas.

„Teate,“ ütleb see mees mulle, „mu alluvatel algasid ebameeldivused. Ma tahaksin selgust saada, milles asi on. Pärast tekkis mul alluvate vastu mingi arusaamatu agressiivsus.“

Vaatan alguses meest ümbritsevate inimeste välju ja näen tugevat agressiooni. Selle aluseks on kleepumine eduka saatuse külge, inimeste põlgamine. Välja tasandil on näha, kuivõrd kalestunud on nende hinged. Seejuures on see seotud nende ülemusega. Tähendab, tal tekkis agressiivsus seoses mingi ebaõnnestumisega või ta ei läbinud katset. Ma diagnoosin teda, kuid oma täielikuks ootamatuseks ei leia mingit agressiivsust.

Tuleb välja, et tema hingeseisund ei mängi siin mingit rolli. Ma suhtlen temaga ligi tunni ja püüan palavikuliselt leida põhjust. Tal on 2-3 varianti võimalikest probleemidest, aga need, nagu näen, ei ole situatsiooniga seotud. Paralleelselt keerutan mõttes kümneid oma variante, kuid iga kord tuleb sein ette. Kui kõik mu stereotüübid lagunesid ja lõpetasid töötamise, tekkis peas tühjus. Lahendus tuli elegantselt ja ootamatult.

„Te hukutate oma töötajaid kõrge palgaga.“

Vestluskaaslane jahmus.

„Kuidas seda mõista?“

Kui inimene teeb vigu ja selle eest ei karistata, kleepub ta üha rohkem oma suurepärase saatuse külge ning tema hing muutub uhkeks ja agressiivseks. Kui inimene saab suurt palka, teadvustades, et ei teeni seda välja ja nähes, et sama töö eest saavad teised palju vähem, siis see tõstab samamoodi eduka saatuse külge klammerdumist. Antud olukorras

on küllaltki keeruline tasakaalukaks jääda. Loomingulistel inimestel õnnestub see kergemini, tavalisele täitjale on see aga väga keeruline.

„Niisiis,“ pöördun ma juhataja poole, „teie tahate oma töötajatele head ning teie mõistes on see karistuse puudumine üleastumiste eest ja maksimaalne töötasu, s.t suurima vaimse ja füüsilise heaolu loomine alluvatele. Nii kleebite te neid üha tugevamalt heaolu ja stabiilsuse külge. Sellepärast peavad nad alateadlikult selle stabiilsuse purustama, et ellu jääda. Tavaolukorras oleksid nad pidanud ära rikkuma töö, s.t ohuallika, kuid teil on hea intuitsioon ja energia. Sellepärast ei purune niivõrd töö, kuivõrd alluvate saatus.“

„Vaadake,“ näitan ma talle, „ühe teie alluva olukord liigub surma poole, aga teise väljas on surma hieroglüüf. Aga kui nemad hukuvad, saate karistatud teie.“

Varem arvasid paljud lapsevanemad, et pedagoogika mõte on lapse jaoks maksimaalselt mugavate tingimuste loomises ja talle pidevas moraallugemises. Aga laps ei tajunud kunagi moraliseerimist, ja isegi lapsevanemate teod ja käitumine pole siin kõige olulisemad. Peamine, mis last edasi viib ja kasvatab, on tema vanemate sisemine hingeseisund. Pedagoogika on ühelt poolt armastus lapse vastu, teiselt poolt aga selliste olukordade loomine, millega laps elus kokku puutub ja on tema turvavõrk nendes olukordades. Kui lapsevanem karistab last üleastumiste eest karmilt, samaaegselt oma armastust demonstreerides, on see hulga parem kui soovimatus talle hingelist ja füüsilist valu teha. Headus ilma distsipliiniga pole vähem ohtlik, kui vägivald ja julmus.“

Helistab naispatsient, kes on mu vana tuttav. Ma mäletan, kui talle pandi neeruvähi diagnoos ja tehti ettepanek neer eemaldada. Meil oli tõsine vestlus.

„Kui teie teise neeru energia oleks parem, oleks operatsioonil mõtet. Aga selle energia on niivõrd tasakaalutu, et operatsioon vaevalt aitab.“

Diagnoos võeti hiljem maha, kuid me olime aeg-ajalt telefonitsi ühenduses ja ma lahendasin juba loomingulisi küsimusi, s.t mitte terviseprobleeme, vaid erinevate situatsioonide kogumit. Seekord tõusis tal arusaamatult palavik, kusjuures 40 kraadi lähedale. Näen kleepumist vaimsuse ja hea saatuse külge.

„Eemaldage pretensioonid kõigilt juhtumitelt, kus teil ebameeldivusi oli. Helistage homme.“

Järgmisel päeval ta helistab mulle: absoluutselt mitte mingisuguseid muutusi. Ma vaatan uuesti ta välja ja jätkan oma selgitusi.

„Te andsite oma ärrituse, rahulolematuse ja pahameele edasi tütrele ja tulevastele lapselastele. Palvetage nende eest.“

Järgmisel päeval helistab ta jälle ja teatab piinatud häälega, et olukord muutus veel halvemaks.

„Oma tütrelt ei suutnud te vaimsuse ja hea saatuse külge klammerdumist maha võtta. Vaimsus ei ole ainult kõlbelisus ja õiglus, aga ka plaanid, eesmärgid, ülesanded ja kord. Kinnitumist korra külge ravitakse korra purustamisega, teiste inimeste vääritud suhtumisega.“

„No mis korda siin on,“ kaebleb naine. „Juba mitu kuud tagasi kolisime uude korterisse ja elame sellises kaoses, et ma ei suuda rohkem kannatada. Võtsin nimme puhkuse, et kõik ära koristada, aga nüüd jäin haigeks.“

Mul turgatas pähe: „Sellepärast te haigeks jäitegi, et tahtsite korda luua. Kui te seda oleksite teinud, oleks võinud haigestuda juba teie tütar. Korra ja stabiilsuse külge kleepumise programm oleks järsult tugevnenud. Saage aru, et elu ei ole kord. Ainevahetus on purustamine, kuid kontrollitav. Kui igasugune purustamine kõrvaldada, on see seiskumine, ainevahetust ei ole. Elu on võnkumisprotsess kaose ja korra vahel. Kord on sageli kaosest ohtlikum. Kui te pahandasite nende peale, kes ei käitunud vastavalt teie plaanidele, rikkudes teie stabiilsust ja kujutlust heaolust, kleepusite te niivõrd selle külge, et ümberringi algas esmalt situatsioonide, aga pärast tervise lagunemine. Paluge Jumala poole pöördudes andestust selle eest, et te absolutiseerisite korda ja edastasite selle oma järglastele.“

Järgmisel päeval naise kehatemperatuur normaliseerus.

Mulle helistavad patsiendid, mees ja naine:

„Meid murti kuidagi üheaegselt maha,“ kaebavad nad. Naisel oli kõik justkui normaalne ja äkki lagunes kõik.“

„Praegu on sügis,“ selgitan ma neile. „tugevneb kontakt hauataguse maailmaga, kus asub meie teadvuse laoruum.“

Pinnale ujub varem märkamatu „mustus“ ja probleemid teravnevad järsult. „Te olete klammerdunud maiste momentide, raha ja ideaalse saatuse külge,“ selgitan ma mehele uuesti. „Raha ei ole ainult materiaalse heaolu, vaid ka stabiilsuse ja võimu sümbol, kus maise stabiliseerumine toimub sageli naise kaudu.

Puhastuse omaksvõtmatuse käis pahameele vormis. Solvangute kaudu haakisite oma poja maiste väärtuste külge. Tal on vilets väli, sellepärast valutab teie süda. Abikaasal on haakumine vaimsuse külge. Sellistel inimestel on tunnetus, et neil on alati õigus. Nad tahavad oma maailmataju kõigile peale suruda. Neile tundub sageli, et kõik inimesed ja kogu maailm on ebaõiglased. Nad tunnevad pidevat põlgust ja ärritust inimeste vastu, kes rikuvad nende plaane ja käitumise stereotüüpe. Teie abikaasa on agressiivsuse kaudu vaimsuse külge haakinud tütre ja ka poja.

Et ellu jääda, peab tütar tõusma vaimsuse kohale või sellest lahti ütlema, s.t käituma moraalseid ja eetilisi printsiipe rikkudes.“

„Te olete mitu viimast kuud oma tüdrit hukka mõistnud ja põlastanud, adumata, et olite tema sellise käitumise põhjustaja,“ selgitan ma telefonitsi naisele. „Järelikult selle asemel, et aidata tüdrit, te tahtmatult hävitasite teda. Sellepärast on teil terviseega probleemid. Praegu päästavad need probleemid teie tütre elu.“

Mees küsib minult: „Mul on praegu metsik valu südames, kas pean kutsuma kiirabi ja võtma rohtu?“

„Teie alateadlik agressiivsus võib praegu abikaasa tappa, seda agressiivsust blokeeritakse südamevaluga, seetõttu ravimid päästavad teid ja purustavad selle. Paralleelselt on lubatud töötada, s.t üheaegselt palvetades ja hinge puhastades.“

Paari päeva pärast nad helistavad jälle – seisund on paremaks läinud, aga natuke.

„Nüüd on saabunud aeg,“ selgitan ma neile, „kui kellelgi ei lubata olla materialist või idealist. Varem klammerdus inimene maise külge ja võõrdus Jumalast, tema keha valutab ja ta suri. Ta lükkas maise endast eemale ja liikus vaimse poole. Selles ajahetkes olid 98 protsenti

õnnelikud. Seejärel kleepus inimene vaimse külge ja valutama hakkas tema hing“.

Teadlased eristasid pikka aega ratsionaalset irratsionaalsest. Mõtteid tunnetest. Kuid ükski tõsine avastus ei saanud läbi selleta, mida me nimetame „intuitiivseks läbimurdeks,“ „vaimusähvatuses“. Teadus baseerub kogemusel, eksperimendil. Eksperimendiga kontrollitakse mingit ideed või kontseptsiooni või nagu teadlased ütlevad, eksperiment sünnitab avastuse. Kuid eksperimendi teostamiseks peab intuiitselt tulemust aimama. Sügaval emotsionaalsel tasandil on eksperiment ja avastus juba toimunud, jääb üle need lihtsalt realiseerida. Kõige all lebavad maailmataju emotsionaalsed mudelid. Neid annavad kunst, filosoofia ja religioon. Aga ka elulised situatsioonid, mis meiega iga päev toimuvad. Kõikide nende eluliste kollisioonide läbimine armastustundega annabki meile meie tunneterikkuse. Teadus satub sageli tupikusse, püüdes ainult loogika abil erinevaid lüüsid ühendada.

Hiljuti pöördus huvipakkuva küsimusega minu poole mu sõber uroloog.

„Kas sa võid mulle ühte asja selgitada? Inimene läbib trihhomoniaasi ravikuuri. Miski ei aita. Korduvkuur ei anna ka tulemust. Mõne aja pärast võetakse analüüsid ja need näitavad samasugust pilti. Hiljem äkki, ilma mingite nähtavate põhjusteta, infektsioon kaob. Tehakse analüüs, see on puhas. Mõne kuu pärast ilmuvad uriinianalüüsi surnud trihhomoonlased. Mikroskoobi all näevad need välja nii, nagu patsient oleks läbinud tugevdatud ravikuuri.“

„Tavapärane loogika selles puudub. Aga see on olemas, peab lihtsalt lähtuma teisest kontseptsioonist. Lähtekontseptsioon eeldab, et ravim toimib infektsioonile, haigustekitavatele mikroorganismidele. Inimest ega tema seisundit ei võeta arvesse. Viimasel ajal on hakatud arvestama immuunsusega. Ravimi toime efektiivsuse tugevdamiseks mõjutati enne immuunpreparaatidega. Aga kontseptsioon ei muutunud: infektsioon on ainult pahe. Aga tegelikult blokeerib iga infektsioon alateadliku agressiivsuse erinevaid liike. See agressiivsus muudab väljastruktuure ning alandab kohalikku ja üldist immunsust.“

Võib võtta immuunpreparaate ning pärast vaigistada infektsioon antibiootikumidega, kuid ühte välja ravides, süvendame teist.“

Mu vastuvõtul oli hiljuti üks meesterahvas. Ta on viiekümneaastane, aga tunneb ennast täieliku impotendina. Tavaliselt tekib impotentsus armukadedusest, pahameele ja põlguse tundmisest naiste vastu. See agressiivsus pöördub ümber ja enesehävituseprogramm purustab kuse- ja suguelundite süsteemi. Selgitan patsiendile:

„Te saite enda peale pahaseks, teie valupunktid on mujal, võimed, täiuslikkus, saatus, tulevik. Teie enesehävituseprogramm ületab poolteist korda surmava taseme. Järelikult, kas toimub järsk potentsi alanemine, tekib tugev päraku veenikomu või kuse- ja suguelundkonna infektsioon. Te ravite edukalt infektsiooni ja saate impotentsuse, sellepärast on parem alustada peamisest. Üldse, selline mõiste nagu „vananemine“ on suures osas tingitud pretensioonide kuhjumisest ümbritseva maailma, iseenda ja Jumala vastu.

Tuleme tagasi infektsiooni juurde. Olenevalt sisemisest seisundist ja inimese emotsionaalsest suundumusest, tema alateadlik agressiivsus kas lööb lõkkele või alaneb. Kui inimene neelab tablette ja läbib ravi-kuuri, toimub alateadlik lihaliku seksuaalnaudinguga ja seksuaalsuhte allasurumine.

Seks assotsieerub valu ja haigusega. Toimub sunniviisiline lahtirebimine maistest naudingutest. Kui inimene palvetab, paastub või nälgib, toimub seesama protsess, kuid vabatahtlikkuse alusel. Alandamisprogramm süveneb järk-järgult alateadvuses, ja kui see on laskunud teatud tasandini, langeb alateadlik agressiivsus. Sellepärast, et hinge kokkukasvamine seksuaalsete naudingutega alaneb järsult. Infektsioon muutub ebavajalikuks ja organism hävitab selle kiiresti. Aga sel juhul, kui inimene jälle kõike unustades seksuaalsetesse naudingutesse sööstab, säilitab organism teatud tsoonis värsket infektsiooni.

Kui agressiivsus pole suur, on analüüsid puhtad. Kui agressiivsus suureneb, hakkavad trihhomoonased piirangutsoonist väljuma, aga ümbritsev keskkond on veel küllaltki aktiivne ja mikroorganismid surevad selles.

Kui agressiivsus kasvab järsult ning pärast seksuaalvahekorda, mis suurendab mitmekordselt klammerdumist lihaliike naudingute külge, tsoon avaneb ja infektsioon paljuneb aktiivselt, inimene aga arvab, et ta nakatus seksuaalvahekorras. Kui mehel on naiste suhtes kõrge alateadlik agressiivsus, valib ta mitmete naiste hulgast intuiitiivselt selle, kellel on kõige vastikum iseloom või kellel on infektsioon. Ja meest hakkab sellise juurde juhtima tema teisik või tema saatus. Solvumine on ju varjatud surmasoov? Aga kui sõrm tahab hävitada käe või organismi, siis sõrmega tavaliselt ei tseremoonitseta.“

„Sain sust aru,“ vastab sõbramees. „Hingetöö on muidugi suurepära-
ne. Aga mitte igapähele ei ole antud ennast äkki muuta. Ravimid aitavad
siin siiski. Oled nõus?“

„Nõus!“

„Ma tahan sind kontrollida. Kas sa suudad ravimite nimetuste järgi määrata, millised nendest on efektiivsemad klamüüdia raviks? Praegu ravivad uroloogid proovimise ja eksimise meetodil. Inimene läbis ühe kuuri ja kui ei aidanud, tehakse järgmine. Aga see, et patsiendi naha jume muutub rohekaks ja tema maks laguneb, on iseküsimus. Mina võtan patsiendi bakterite analüüsi ja laboris kontrollitakse selle tundlikkust erinevatele ravimitele. See aitab säilitada nii aega kui patsiendi tervist. Praegu tahan kontrollida võetud klamüüdiabakteri tundlikkust neljateistkümne uue preparaadi suhtes.“

Ta hakkab neid nimetama, mina aga kaalutlen intuiitiivselt nende sobivust. Minu aistingute järgi võisid ainult kaks preparaati mingi tulemuse anda. Nädala pärast me helistasime. Arstid kontrollisid ravimite efektiivsust bakterite peal, positiivse tulemuse andisid ainult kaks. Nimelt need, mida mina nimetasin.

„See on lihtsalt ime,“ imestas sõber.

„See pole ime,“ vastan ma. „Igapähele meist on see informatsioon, aga me ei oska seda õigesti kasutada. Kui me midagi sisse võttes ei arvesta kohe variantide arvestusvigu ega hinda tagajärgi, võib see kurvalt lõppeda. Mida efektiivsemalt ravim toimib, seda rohkem peab patsient endaga vaimset tööd tegema. Antud juhul aitavad pidev palvetamine, pikaajaline paast, seksuaalvahekordade välistamine. Sellele võib lisada füüsilised ja hingamisharjutused, siis ravim ei kahjusta, vaid aitab.“

„Hästi. Aga kui ühendada nõelraviga?“

„Siin sõltub kõik nõelravi terapeudi isiksusest. Kaks nõeltega täiesti ühtmoodi tegutsevat erinevat arsti saavad absoluutselt erinevad tulemused. Ja mitte igale inimesele ei anta kõrgemalt poolt luba arstiks saada, rääkimata nõelravist. Isegi tablette välja kirjutades kaasab doktor sellesse oma energia. Sellepärast peab ta alati olema pisut pühamees. Arstiks võib saada vaid suure armastusevaruga hinges. Sellisel juhul, andes haigele tablette keha ravimiseks, ravib arst intuiitiivselt ka hinge. Kui armastusevaru on väike, ravib ta ainult keha, tehes sellega kahju patsiendi hingele ja hiljem maksab selle eest lõivu oma ja oma lähedaste tervisele. Statistika järgi on arstide eluiga lühem kui teiste erialade inimestel. Et see pikeneks, tuleb neil pidevalt koguda armastusevaru oma hinge, aga nad peavad mõistma ka üht lihtsat tõde: mitte üks arst ega mitte üks tervendaja ei ole ravinud ega ravi mitte kunagi, vaid nad aitavad haigel terveneda.“

Hiljuti otsustasin endale väikese eksami teha. Mulle öeldi, et taime-dest ekstraheeritud mahlal on pärast vastavat ümbertöötlust tervendav omadus. Sellisesse keskkonda paigutati vähirakkude kultuur. Ühes keskkonnas olid rakud hukkunud, aga teises paljunevad aktiivselt.

„Laske ma määrán, millises,“ tegin ettepaneku.

Minu ette pandi viis pudelit. Nende seas oli kaks, mille sisuga tehti eksperimenti.

„Vaat nendes kahes pudelis saab vaadelda aktiivset kasvu,“ ütlesin ma, „aga nendes kolmes vähirakkude hukkumist.“

Mu eksamineerijad naeratasid.

Kõik on õige.

Ühes kahest kasvasid rakud peedikstraktis.

Veel kahes pudelis oli kapsaekstrakt, kus oli näha vähirakkude vähenemist. Ülejäänud kaks pudelit olid porgand ja petersell. Peab ka neid kontrollima. Põhimõtteliselt oli kõik sarnane. Kui süüa porgandit, paraneb nägemine, ja porgand alandab armukadedust. See tähendab, et asi ei ole mikroelementides, vaid energias. Armukadedatel on parem süüa putrusid, kapsast, porgandit, peterselli, vähem tomateid, sealih asemel on parem süüa lambaliha. Sealih tugevdab armukadedust. Ma, muide,

kirjutasin esimeses raamatus, et inimene jõi ärahirmutatud sigade verd ja see avaldas mõju tema pojale. Sea veres polnud info mitte niivõrd hirmust, kuiivõrd kleepumisest saatusejoone külge: seksuaalnaudingud, söök, kiindumus, s.o kõik hinge maandavad lihalikud naudingud.

Kui inimene sööb pidevalt maitsvalt ja mitmekülselt, avaneb aina enam toidus avalduvat infot. Inimene hakkab sellest sõltuma. Kõige järgi otsustades peaks toit perioodiliselt monotoonseks muutuma. Leib ja pudrud on sellepärast parimad produktid.

Ma olen harjunud arvama, et uue info saamine tuleb kui ootamatu kingitus. Valgus langes inimese peale, ühel vedas rohkem, teisel vähem. Igal juhul nii lugesin ma varem raamatutest. Tuli välja, et uus info tuleb alati valu ja piinaga. See tuleb kui kurja jõud, kui purustamine.

Kui ei teki tigidust ja inimeses säilib armastus, siis on katsumus läbitud ning teise etapi info omastamine kulgeb kergelt. Ja seda tajutaksegi kui vaimuvälgatust, uut ideed. Ma sain alles pärast aru, milles asi on... Ja hakkasin siis patsientidele selgitama: „Maailma peamine konstruktsioon on armastus.“

Universum on kolme olemuse koostoime tulemus: üks loob, teine hävitab ja kolmas stabiliseerib. Kaose või purustuse jõud on kõrgem kord. Tähendab, selles on varjul suur armastus Jumala vastu. Seepärast, kui me vastusena purustamisele suurendame armastust oma hinges, siis muutub purustamine loomiseks. Sisemine purustuste vihkamine on soovimatus edasi areneda. Seetõttu, mida rohkem me ebameeldivuste korral kogeme armastust Jumala vastu, seda sügavamalt me kõike Jumala loodut tunnetame.

1. PEATÜKK

Armastus inimeste ja maailma vastu

Üks tõsisemaid etappe minu tunnetamises algas 1994. aasta lõpus. Ma tundsin, et hakkas olukorra üle kontrolli kaotama. Ma töötasin enda väljatöötatud skeemi järgi. On maine, on jumalik. Maise külge haakumine sünnitab agressiivsust ning seejärel ebaõnne ja haigusi. Ma selgitasin patsientidele, miks Mooses tappis need, kes palvetasid kuldvasika poole. Mooses püüdis peatada neid, kelle jaoks raha ja Jumal olid üks. Ma rääkisin: on maine, ning on vaimne ja jumalik. Vaimne ja jumalik olid minu jaoks üks ja sama. Niipea kui maise kontseptsioon oli täielikult vormistatud ja ma otsustasin, et võib teise raamatu välja anda, hakkasid minuga juhtuma imelikud asjad.

Esiteks, suurenes järsult haigete arv, keda ma ei suutnud aidata. Mind hakati alt vedama ja petma kõige ootamatumal kombel. Ma kirjutasin sellest teises raamatus. Kusjuures see laine kasvas.

Ma tahtsin aidata üht meest. Ta surus mu kätt ja oli väga tänulik. Pärast selgus, et samal ajal töötas ta oma semuga välja plaani, kuidas minu käest rohkem raha ära võtta.

Kui see oleks lihtsalt petmine olnud, oleksin ma seda kergelt võtnud, aga mind reetis inimene, keda ma usaldas ja tahtsin aidata. Minu

süsteem ei andnud vastust, miks see juhtus. Kõik on Jumala määratud, ja ma tundsin, et see metsik ja tobe lugu on millekski vajalik.

Aga mille jaoks, ei olnud minu võimuses mõista. Ainus, mida ma teha sain, oli võtta maha enda pahameel ja pretensioonid nende inimeste vastu. Ma tegin seda küllaltki kiiresti. Keerulisem oli lahti öelda armastusest reetjate vastu.

Pole paha, mõtlesin ma, mind reedeti, aga mina pean neid armastama. Ma suutsin selle ületada ja mu pretensioonid kadusid täielikult, aga probleemid ei kadunud. Mõne aja pärast satuvad minu „Moskvitši“ vasakpoolsed rattad alguses liiva sisse ja pärast porilompi. Auto paiskub kõnniteele ja sealt riivamisi puude vahele, kaotades alguses vasaku ja seejärel parema tiiva. Kui auto ei oleks põrkunud tiibadega, vaid oleks toimunud laupkokkupõrge, oleks minu kohal olnud automootor. Aga need kõik olid väiksed mured. Minu jaoks on kõige raskem näha, kui mõne patsiendi puhul ei andnud tulemust lõpuni lihvitud süsteem. Aisting, et inimene upub, aga selle asemel, et teda päästa, lehvitad talle kaldalt käega.

Ma mäletan üht juhtumit. Minu juurde tuli patsient, kes füüsiliselt oli terve, aga välja tasandil algasid suured probleemid.

„Teie hing on raha ja hea saatuse külge kleepunud,“ selgitasin ma talle. „Teie alateadlik agressiivsus ületab surmava taseme, s.t viitsütikuga miin, mis teie tiksus, võib lõhkeda. Te peate palvetama mitte maisse, vaid hingelise ja jumaliku eest.“

Ta uskus mind, tema seisund hakkas paranema, kuid pärast juhtus midagi ootamatut.

„Viskasin töö käest,“ rääkis ta mulle, „mul pole tahtmist töötada. Kõik maine lakkas kuidagi mind huvitamast.“

„Ärge muretsege, see läheb ruttu mööda,“ selgitasin mina. „Alguses toimub maisest lahtirebimine, tekib ükskõiksus selle vastu, aga seejärel pöördub inimene tagasi maisse õnne juurde, naudib seda, aga ei klammerdu selle külge.“

Aga tema ei pöördunud tagasi. Ta eemaldus aina kaugemale ja kaugemale ning mina ei suutnud midagi teha. Tema naine helistas mulle ja anus pisarsilmil abi.

„Ma kardan mehe psüühika pärast,“ rääkis ta, „mees riputas igale poole ristid ja ikoonid, lõpetas sõprade ja sugulastega suhtlemise. Ükskõik, mis ma talle ütlen, ta lihtsalt ei kuule mind.“

Ja ma räägin jälle patsiendiga. Selgitan talle, et on aeg maise juurde tagasi pöörduda. Aga tal ei õnnestu.

„Teate, ma olen hakanud naiste ja üldse elu vastu huvi kaotama,“ rääkis ta mulle.

Muidugi võis selle kirjutada patsiendi isiksuse arvele. Aga ma tundsin, et see kõik on seotud selle lainega, mis on tõusnud ja mida ma peatada ei saa. Tähendab, teist raamatut välja anda ei tohi. Midagi lõpetamatut on infos, mida ma edastan. Nagu ei keegi teine tean ma, millist võimast mõju osutab raamatus avaldatud informatsioon. Aga sel ajal oli raamatuturg üle ujutatud piraatvõltsingutega, milles kirjutati nii, et lugejatel „tõusid juuksed peas püsti“ ja kõik arvasid, et selle olen kirjutanud mina. Mul soovitati teine raamat anda välja osadena, et kasvõi kuidagi peatada kaos raamatuturul, kuid ma ei saanud riskida. Enamgi veel, lugejad ei lugenud läbi teise, vaid kolmanda raamatu. Tegelik teine raamat oli kirjutatud 1993. aastal. Ma võtsin sellest ühe juhtumi, aga ülejäänu viskasin prügikorvi. Ja hakkasin raamatut uuesti kirjutama. Ma ei tahtnud, et teine raamat oleks esimese ettenämmutamise või kordus. Sellepärast tekkiski teises järsu muutuse aisting. „Nagu teine inimene oleks kirjutanud,“ tunnistasid lugejad.

Ausalt, kogu selle askeldamise taga nägin ma ühte: minu süsteem ei ole täiuslik, aga tagasiteed enam ei ole ning ees on sein, mida ma ei suuda ületada. Ma ei olekski seda ületanud, kui poleks teadnud, kui võrd tähtsad on uurimused neile, kes varsti põdema või surema hakkavad, mõistmata, mille pärast ja milles asi on.

Ma ei mäleta praegu, kuidas see detailselt juhtus, kuid samm sammu järel edasi minnes adusin ma tasapisi, milles minu viga on. Mulle hakkas kohale jõudma, et vaimsus ja Jumal on erinevad asjad, et võimed ja intellekt on hingelise esimene kiht, mille aluseks on peenemad kihid. Kõlbelisus, korralikkus, õiglus, moraal, ideaalid. Püüdes ööpäevaringselt olukorda lahendada, hakkasin ma mõistma, et vaimne on tohutult palju suurem väärtus kui maine, materiaalne. Aga soov teha vaimne eesmärgiks eemaldab veelgi rohkem Jumalast.

Armastus inimeste ja maailma vastu

Praegu on 1996. aasta jaanuar. Ma vaatan aknast lumepudiga kaetud puuokstele ja keerutan peas jälle viimaste kuude sündmusi. Niisiis, ma kirjutasin teise raamatu, selles läksin ma edasi, püüdes arendada oma kontseptsiooni. Esimeses raamatus oli kõik väga lihtne: on agressiivsus, on haigus. Eemaldasin agressiivsuse, kadus haigus. Teises raamatus püüdsin ma teada saada, kust agressiivsus tuleb. Selle tulemusel tulin järeldusele, et agressiivsust sünnitab ebaõige prioriteetide süsteem. Liiga tugev kiindumus maiste väärtuste vastu, soov teha neist elu eesmärk või elu mõte viisid paratamatult agressiivsuse kuhjumisele. See tähendas, et Jumalat tuleb armastada rohkem kui kõike maist.

Hiljem ma teadvustasin, et minu avastustes pole midagi uut. Seda kõike võis lugeda piiblist. Mitte ainult piiblis, vaid ka India filosoofilistes allikates räägiti sedasama. Liiga tugev kiindumus maisesse sünnitab kire, aga kired viivad haiguste juurde. Ma sain aru, et ma käin uuesti teed, mida on käidud enne mind. Aga kuna ma ei sõltunud mingitest allikatest ega oelnud lahti mingitest uurimustest, võisin ma edasi liikuda. Islam, kristlus ning hinduism tekkisid India religioonist ja filosoofiast hiljem. Mul oli tunne, et läbides nende religioonide võtmehtked, üldistades neid, ei jõua ma ainult India filosoofia ja religiooni juurde, vaid olen sunnitud tegelema vaimsete praktikatega. Aga enne seda on mul oma süsteemi seisukohalt vaja mõista, miks India mütoloogias on Jumal looja, miks on see universum illusiooniks kuulutatud ja armastada seda pole mõtet. Reaalsus lükkas mind selle poole oluliselt kiiremini, kui ma arvata oskasin.

Kui ma olin teist raamatut lõpetamas, muutus järsult minu ettekujutuste süsteem maailmast. Ma teadsin kindlalt ja tõestasin sadade faktide põhjal, et maised väärtused ei ole Jumal ning et nende eest ei tohi palvetada. Kuid vaimsus ja Jumal olid minu jaoks ühinenud. Valusa übermõtestamisega jõudsin ma peatada draama, mis võinuks lähitulevikus lahvatada. Ilmnes, et ka vaimuväärtused ei saa olla elu eesmärgiks ja mõtteks. Ja kui hing nende külge kleepub, lahvatab agressiivsus veel suuremas ulatuses ja suurema jõuga. Ma jõudsin mõistetu teise raama-

tusse sisse kirjutada ning olin kindel, et sellest piisab ning nüüd võib arulage kihutamine peatuda ja ma saan mitu aastat vabale uurimusele pühendada. Seda enam, et kerkis üles põnev ajaga seotud teema. Ma tajusin, et selle taga seisab mõndagi.

Mis on aeg? Miks see on lahutamatu seotud ruumi ja materiaga? Ajal on alati mingi pikkus, tähendab, see on seotud ruumi iseärasustega. Kui pigistada ruum punktiks, siis surutakse punktiks ka aine ning siis surub end kokku ja peatub aeg. Aine ja ruum on püsivad informatsiooni- ja energiarühmad. Järelikult, ruumi ja aine kokkusurumise korral pressitakse kokku ka info – seda ühest küljest, aga teisest küljest peab info tihendamine viima ruumi kokkusurumise ja aja peatumiseni. Mida kõrgem on info tihedus, seda aeglasemalt peab vooluma aeg.

Inimene kui infosüsteem saab mõjutada ruumilis-ajalisi karakteristikuid enda ümber. Kui jälgida aja mõju iseärasusi inimorganismi funktsioonidele ja tagasisidet, võime vastavalt välja jõuda uute tõdedeni.

Tähendab, tuleb alustada elementaarsest asjast ning vaadata, mis kiirendab ja mis aeglustab inimese vananemist. On üldteada fakt, et tugev üleelamine võib tekitada järsu vananemise.

Järelikult kiirendab oskamatus stressiolukord üle elada ajaprotsesse. Aja kiirendamine on ühetähenduslikult halb, aga ma mäletan huvitavat vestlust ühe neiuaga:

„Kui kerkib üles mingi keeruline situatsioon ja ma midagi kardan, siis ma kiirendan aega enda sees. Ja siis on mul palju kergem olukorda kontrollida, kuid päevad algavad mul siis paar päeva parem.“

Mulle meenus, et paljudel inimestel kiirenevad kriitilistes situatsioonides sisemised protsessid ning kõik tundub olevat aeglustatud. Tihti aitab see elu päästa. Aga samaaegselt ma märkasin, et kõrgemate seaduste rikkumise korral hakkab inimene kiiremini vananema. Kui esineb agressiivsus aja suhtes, kiireneb vananemine väga ruttu ja seda saadavad haigused. Mineviku kahetsemine on otsene agressiivsus aja suhtes ning põhjustab väga raskeid haigusi. Tuleviku kartus samuti. Kuid sisemine agressiivsus ei tekita tingimata kiiret vananemist, siin otsest seost ei ole.

Ma mäletan ühte patsienti, keda püüdsin aidata 1982. aastal, kui ma võtsin veel Nevski prospekti polikliinikus vastu.

Köhn 55-58-aastane naine jutustas mulle oma probleemidest. Kuulasin teda rahulikult, ilma eriliste emotsioonideta. Aga kui ta näitas mulle oma fotot, olin ma šokeeritud. Tegelikult oli ta alla neljakümnene. Ajavahe kahe näidatud foto vahel oli kaks aastat. Ühel oli õitsev kaunis naine, teisel, mis tehtud kahe aasta pärast, nägin ma vanaema või heal juhul tema ema nägu.

„Teil on tohutu agressiivsus aja vastu,“ ütlen ma talle, „ja selle põhjus, mis teiega juhtus, peitub perioodis, kui te olite 18-20-aastane.“

Ta püüdis piinatult meelde tuletada sündmusi, mis sel ajal toimusid, aga ei suutnud midagi erilist meenutada.

„Enne seda, kui ma vananema hakkasin, tundsin, kuidas energia voolab päikesepõimikust välja,“ rääkis ta, „ja millegipärast löi lõkkele tung meeste järele, armastuse soov.“

Siis ma nägin lihtsalt agressiivsuse ja haiguse seost, püüdsin leida põhjuse mitte ainult temas, vaid ka tema naisliini eellastes. Kuid kui palju ma ka ei võidelnud, kuidas tema ka ei püüdnud, midagi ei muutunud. Ma pöördusin sageli selle juhtumi juurde tagasi, vastavalt sellele, kuidas kasvasid minu kogemus ja teadmised. Kui ma olin lõpetamas teist raamatut ja jõudsin maiste väärtuste kõrval vaimseteni, siis oleksin iseloomustanud tema juhtumit kui uskumatut armukadeduse blokeerimist. Tema armukadedus oli tavalisest 90 korda kõrgem. Teoreetiliselt ei saanud sellises situatsioonis ellu jääda ei see naine ega tema abikaasa.

Äkiline vananemine blokeeris soovi armukadetseda. Aga mil moel on armukadedus seotud aja kiirenemisega, ei suutnud ma mõista.

Viimastel kuudel on mulle aina sagedamini sattunud ette juhtumid, kus inimene on kleepunud aja külge. Kui ta ilmutas kõrgema armastuse ja üllameelsuse tunde solvamise juures agressiivsust, kleepus ta aja külge. See tähendab, et kõrgemate seaduste rikkumine viib aja kiirenemisele ja tõenäoliselt toimus selle naise hinges tugevaim kõrgemate seaduste rikkumine ja see oli seotud armukadedusega.

Selle teema juurde pöördusin ma tagasi 1995. aasta sügisel, kui mu varvastel hakkas nahk valutama ja tundlikkust kaotama. Protsessi

dünaamika järgi otsustades võisin ma varsti jalgadest ilma jääda. Lisaks hakkas nägemine järsult halvenema, tekkis kaugnägelikkus, mida varem ei olnud. Arvasin, et see on ealine iseärasus ega muretsenud eriti, kuid nendelgi, kes olid minu kõrval, hakkasid nägemisega kummalised asjad toimuma. Siis sain aru, et peale rullub mingi ohtlik laine, aga midagi teha ei saanud.

Esimesed probleemid tekkisid mul siis, kui ma üritasin vähihaiget aidata.

„Teie haiguse põhjus on armukadedus,“ selgitasin ma talle. „Te haaksite armastatud inimese ja suhte külge temaga. Palvetage, et armastus Jumala vastu oleks teie kõrgeim õnn.“

Aga kuidas ta ka ei töötanud, tema armukadedus vähenes väga aeglaselt.

„Teate,“ selgitasin talle, „et olla terve, tuleb aru saada, et kõik eksisteerivad väärtussüsteemid on ainult keskkond jumalaarmastuse jaoks. Meie maailmakõiksuses on materia, on ruum, on aeg. Vastavalt materiale eksisteerivad maised väärtused. Vastavalt ruumile eksisteerivad hingelised väärtused. Teie kleepumist hingeväärtuste külge toidab kolmas lüli, see on seotud kolmanda väärtussüsteemi ehk ajaga. See on armastus armastatud inimese ja ümbritseva maailma vastu. Teie jaoks on lähedase inimese ja ümbritseva maailma armastamine absoluutseks väärtuseks. Te hakkate oma armastusest sõltuma, mis aga sünnitab agressiivsust. Me sõltume eesmärgist ja toitume eesmärgist. Kui meie eesmärk on Jumal, siis me areneme harmooniliselt, aga kõik pühad tunded Jumala loodu vastu ei saa olla eesmärgiks. Palvetage, et armastus inimeste ja maailma vastu oleks teie jaoks Jumala armastamise vahendiks.“

Mul oli tunne, et ma leidsin üles peamise ja nüüd tuleb ta sellest välja. See, mida ma alles hiljaeegu pidasin ebaoluliseks, „mingit“ aja külge kleepumist, kasvas äkki tõsiseks probleemiks, mis varjutab teised.

„Kas siis armastus inimeste vastu on halb?“ küsis patsient imestunult.

„Armastus inimeste vastu on suurepärane,“ selgitasin mina. „Aga nüpea, kui see muutub eesmärgiks omaette, pöördub see oma vastaspooluseks ehk vihkamiseks. „Vaadake,“ räägin ma, „väärrika välimusega, habeme ja prillidega teadlase-filoloogi moodi noormees mõisteti maha-

laskmisele, aga pärast asendati see otsus eluaegse vangistusega. Ta tappis naise, seejärel vägistas ja tappis tema üheksa-aastase tütre. Diagnoosimise alusel ei ole ta kleepunud ei hingeliste ega maiste väärtuste külge. Ta on klammerdunud inimeste armastamise külge. Siis ta kaotab selle, saades vägistajaks ja tapjaks. Vastavalt sellele on tema ohvritel sarnased programmid. Sellepärast ei tohi hingega millegi külge kasvada. Kui inimene periooditi eemaldub rahast, siis see ravib teda. Kui inimene periooditi hingelisusest lahti laseb, siis ka see ravib teda. Kui ta seejuures Jumala poole püüdleb, ravib see teda topelt. Ma olen kuulnud, et Serafim Sorovski ei suutnud kaua vabaneda ropendamisest, ta tundis, et vaimuväärtused ei pea olema vääramatud. Inimene peab perioodiliselt loobuma inimeste armastamisest ja minema Jumala juurde. Sain aru, miks eksisteerivad sadistlikud või küünilised anekdoodid.

Miks inimesed vahel suguakti ajal ropendavad. Ma olen alati patsientidele rääkinud, et avameelsus ei lase agressiivsusel hinge tungida ja vabastab sel viisil ta haigusest.

Selgus, et üheks suurepäraseks vahendiks on veel huumor.

Huumor lammutab järeleandmatult meie stereotüüpe ega jäta kõigutamatuks ühtegi pühadust. Rahvateatrite avameelsed pilkavad naljad ravisid igasugustest ravimitest paremini.

Teeme kokkuvõtte. 1995. aasta lõpus otsustasin ma, et kõik meie universumi põhiväärtused on ületatavad. Aja ja ruumi piiride taga asub Jumal. Järelikult, minnes aja, ruumi ja mateeria piiride taha, ei jää me haigeks. Mateeria on osa Jumalast ja selles on annus armastust. Ka ruum on osa Jumalast ja selles on suur annus armastust. Seepärast sünnitab vaakum aine või lihtsamalt öeldes, hing sünnitab mateeria. Ajas on veel üks suur annus armastust, seetõttu sünnitab aeg ruumi ja mateeria. Ma mõtlesin, et minu uurimuste süsteem on lõpule viidud, aga sündmuste järsk pööre näitas, et see pole nii.

Alustame sellest, et minu seisund peentasandil, mida ma pidevalt kontrollin, hakkas aasta lõpupoole järsult halvenema. Tavalise režiimi juures oleksin ma pidanud hukkuma novembri lõpus või detsembri alguses. Ilmnes mingi uus kiht, millega kohtumisel olin ma jõuetu. Kõige huvitavam oli, et detsembri alguses hakkasid inimesed helistama ja küsisid, millal minu matused on.